

NENÍ DIVNÉ DĚLAT OBRAZY Z CHLOUPKŮ SVÝCH KAMARÁDEK, **Aleno Kupčiková?**

Nepotřebuje barvy ani štětce, přesto patří k uznávaným výtvarnicím. Své obrazy vytváří zvláštní metodou, a stačí jí k tomu jen pinzeta, lepidlo a chomáč chloupků.

TEXT MARTINA VLČKOVÁ FOTO SAŠA DOBROVODSKÝ

Alena Kupčiková

VÝTVARNICE

Vystudovala Akademii výtvarných umění v Praze (ateliér monumentální tvorby Aleše Veselého). Absolvovala stáž v JAR a Paříži. Momentálně dokončuje doktorandské studium (projekty Slabikář a Testy pro dyslektické děti, více na www.dys.cz). Akty vytvořené z ženského ochlupení poprvé představila v roce 2002 (výstava Mladý maso v pražském domě U Zlatého prstenu). Její díla jsou zastoupená ve sbírce Národní galerie v Praze, v Galerii Peron a soukromých sbírkách v České republice a Německu.

Jak vás napadlo vytvořit obraz zrovna z ženského ochlupení?

Jednoduše. Seděla jsem doma a chtěla vyrobit nějaký dárek pro svého přítele. Přemýšlela jsem, co by ho asi tak potěšilo, až mě napadlo ustríhnout si pár chloupků z intimních míst. Ty jsem pak hodila na papír a vytvarovala z nich erotickou figuru. Když jsem mu ji ukázala, byl z ní pať. Hned ji naskenoval a obrázek poslal svým známým s otázkou, jestli poznají, z čeho je. Reakce byly překvapivě negativní.

Negativní? Chcete říct, že se mužům vaše „chlupatice“ nelíbily? To mě dost překvapuje...

Já jsem byla taky docela překvapená. Myslela jsem si, že dělám něco pro muže, a najednou jsem zjistila, že mě podporují pouze ženy. Ty s chlupatými neměly problém, líbily se jim. Braly je jako fór, výraz svobody a uvolnění. Pánové ale byli a doposud stále jsou zaražení a překvapení. Moje obrázky berou hodně osobně. Ve většině případů jim dělá velký problém o nich třeba jen mluvit. Neumí najít ta správná slova. A když už se na ně náhodou přijdou podívat, vezmou s sebou partnerku nebo manželku.

Celou řadu obrazů jste udělala z chloupků svých kamarádek. Jak reagovaly, když jste je o ně požádala?

To záleží na tom, jak a na co se cítily. Některé ženy vnímají své intimní ochlupení jako nmoderní, další si ho cení jako ozdoby, jiné si je oholí, protože se tak cítí příjemně... Moje kamarádky se nejdříve bránily, přišlo jim to dost nezvyklé, ale potom se necha-

ly přesvědčit. Když jsem od nich materiál konečně dostala, hned jsem z něj vytvořila erotické, možná až exhibicionistické obrazy. Ale rozhodně v tom nehledejte nic vulgárního, kdyby ženy měly mezi nohama knoflíky, tak použijí právě je.

Proč chcete chloupky z intimních partií, a ne třeba z nohou nebo podpaží?

Intimní chloupky jsou tajemství. V podpaží se holíme normálně, ale dole? To je dráždivá otázka. A muži o ní rádi přemýšlejí. Pan profesor Milan Knížák mi třeba řekl, že na ulici pozná, která žena je a která není vyholená.

Jak chloupky zpracováváte?

Archivuji je v pytlících nebo krabičkách od zápalek, které mám uložené ve velké krabici od doutníků společně s pinzetou a speciálním lepidlem ve spreji. Mimochodem, všimla jsem si zajímavé věci. Když mi ženy svoje chloupky přinesou, nikdy mi je nedají v hezkém obalu. Vždycky jsou v něčem, co je určené k vyhození. A to je podle mě škoda. Vždyť mi předávají kus sebe samé... Ale zpátky k vaší otázce. Když se rozhodnu, že budu pracovat, tak lepidlo jednoduše nastříkám na papír, vezmu chloupky do pinzety a „jedu“. Většinou to dělám u televize – někdo háčkuje, já skládám chlupatice. Když je obrázek hotový, tak ho zabalím do fólie a přežehlím žehličkou. Díky tomu vydrží desítky, ne-li rovnou stovky let. A nevybledne. Ani na sluníčku.

Proč mají ženy na vašich obrazech lascivní erotické polohy?

A proč ne? Celý svět je o sexu, o vztahu mezi pohlavími. Když jste v posteli s mužem, tak jste dokonale uvolněná... Ležíte nahá a vláčná a užíváte si to. V každé z nás je kus exhibicionistky. A to je to, co naše partnery láká a přitahuje.

Svoje „chlupatá“ díla jste předvedla také v zahraničí. Jaký byl ohlas tam?

Jak kde. Největší problém měli Francouzi. Nejdříve mi udělili prestižní cenu LVMH (Moët Hennessy – Louis Vuitton). To je velmi známá a uznávaná trofej, o které rozhodují takové kapacity, jako jsou například ředitel Picassova muzea nebo šéf Národního muzea moderního umění. Ale když jsem přijela do Paříže, tak mi oznámili, že se žádný slavnostní ceremoniál konat nebude. Cenu mi totiž měla předat manželka francouzského prezidenta Bernadette Chirac, a organizátoři dostali na poslední chvíli strach, že pohled na moje chlupatice nepřezijí. Byla jsem naštvaná a obřečela to. Nechá-pala jsem, že mě mají za úchyta, když jsem umělec.

Neuvažovala jste

pak, že s chlupaticemi skončíte?

Napadlo mě to, ale nakonec jsem to neudělala. Přece se nenechám zastrašit! Když jsou Francouzi prudérní, je to jejich problém, o hodně přicházejí. Naštěstí třeba takovým Němcům se moje práce moc líbí.

Chtěla od vás nějaká „zákaznice“ vytvořit obrázek pro svého přítele?

Sníla jsem o tom, ale zatím k tomu nedošlo. Občas však zafunguje opačná vazba. Někteří stateční pánové ze mě na výstavách tahají, jestli jsou ženy u obrázků s námi v jedné místnosti. Nikdy jim to neříkám, je to tajemství.

Nedávno vám skončila výstava v Praze, co tedy bude s chlupaticemi dál?

Ráda bych je ukázala ve Vídni a možná i v Americe, přestože vím, jak moc je prudérní. Zatím jsem napsala několika agentům a také na nejznámější internetovou aukční síť eBay. Uvidíme, jestli se ozvou. Pracuji na svých osobních webových stránkách a dodávám knížku s fotkami a výpověďmi jednotlivých žen, které mi svoje ochlupení darovaly. Vyjít by měla nejpozději koncem dubna. Tím bych svou

„chlupatou“ etapu ráda zakončila. Za pět let jsem udělala padesát obrázků, takže je na čase obrátit list.

Co máte v plánu?

Ráda bych dokončila doktorandské studium na Akademii výtvarných umění v Praze. Jako závěrečnou práci zpracovávám slabikář a testy pro dyslektické děti. Už dva a půl roku cho-

Intimní chloupky jsou tajemství. V podpaží se *holíme normálně*, ale dole? To je dráždivá otázka, o které muži rádi přemýšlejí.

dím do různých škol i za odborníky na Karlovu univerzitu. Sama ale moc dobře vím, o co jde, jsem totiž dyslektik, stejně jako spousta mých kolegů. Dokonce se říká, že tenhle problém má 90 % výtvarníků! Výtvarné umění je náš jazyk, protože neumíme používat ten normální. Podle posledních průzkumů zapojujeme pravou hemisféru, zatímco vy ostatní levou. Pravá zpracovává podněty v obrazech, levá zase všechny jazyky, tedy až na čínštinu. Takže my dyslektici jsme vlastně Číňani.

Jak bude váš slabikář vypadat?

Každé písmeno v abecedě bude udělané tak, jak ho dyslektik vnímá, to znamená obrazem, zvukem a barvou. Podívejte se na internetové stránky sdružení Umění a věda na podporu dyslektickým dětem: www.dys.cz. Najdete na nich i testy pro děti ve věku od čtyř do šesti let. Vyzkoušet by je měl každý rodič, a to jako prevenci. Málokdo si totiž přizná, že by jeho potomek mohl mít nějaký problém. Mluví z vlastní zkušenosti. Kdyby se mnou naši začali pracovat ještě před nástupem do základní školy, určitě by se můj handicap zmírnil. Psaný projev by pro mě nebyl takovým utrpením, a já bych v pohodě zvládala psaní i čtení. ●